

kan der også være nogle grunde til, men det er altså ikke kun det danske sprog, der mangler, på grund af helbredet på den ene eller den anden måde i de tilfælde, hvor vi giver afslag.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg skal lige sige, at udtrykket omkring enden på en integrationsproces mere var ment i forbindelse med, at man søger om dansk statsborgerskab. Nu er det jo ganske få af ansøgningerne, vi behandler i udvalget, og derfor var selve ordvalget omkring enden på integrationsprocessen, det her med at folk søger og vælger at søge det ultimative, som jeg opfatter det, en integration i det danske samfund.

Men jeg anerkender selvfølgelig, at der er nogle mennesker, om hvem man må sige, at for dem vil det være sværere at være fuldt integrerede, fordi de enten på grund af døvhed eller dysfasi eller andre ting, sygdomme, kan have svært ved at lære det danske sprog, kan have større problemer end andre danskere. Men det rører ikke ved det faktum, at jeg mener, at det er forkert ikke at tage det hensyn, når det er så få, vi taler om, og at de også skal have mulighed for at opnå det danske statsborgerskab i typisk den fremskredne alder, som de her mennesker har.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Lad mig starte bagfra. Det er ikke altid en typisk høj og fremskreden alder. Jeg vil godt holde fast ved, at de mennesker, som jeg i hvert fald har gået ind for at give afslag, altså meget ofte er nogle, hvor hele billedet, der tegner sig, viser, at det ikke kun er den ene brik, der handler om at formulere sig på dansk eller det at magte det danske sprog, der mangler. Det er dér, hvor der netop ikke har fundet nogen som helst integrationssted af personen og/eller familien.

Så for mig er det væsentligt, om man viser vilje/evne til og handler efter, at man har tænkt sig at tage del i det danske samfund. Om man så taler med omvendt ordstilling, eller om man måske er dårligt, måske direkte meget underbevæget, er jeg meget villig til at tage hensyn til, og det synes jeg egentlig også at jeg så at sige har vist i handling.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Så ved jeg ikke, om det er, fordi vi læser sagerne forskelligt, er jeg nødsaget til at sige. For jeg er fuldstændig enig med fru Else Theill Sørensen i, at unge mennesker, der søger dansk statsborgerskab, skal kunne det danske sprog. Jeg er fuldstændig enig i det krav, man skal stille til indvandrere, som kommer til det danske samfund og vil leve og være en del af samfundet, og klart også som værende en betingelse for at kunne søge dansk statsborgerskab. Det har vi sådan set ikke noget imod.

Jeg vil godt sige, at jeg er ret sikker på, at hvis man lavede en statistik over de sager, der er gennemgået, så ville man også opleve de sager, hvor Socialdemokraterne har stemt imod i Indfødsretsudvalget, at der skulle gives dansk indfødsret, f.eks. hvis det var unge mennesker, som ikke havde vist vilje til at blive integreret.

Så derfor er jeg nødsaget til at sige, at jeg dér melder hus forbi. Det handler om nogle andre sager. Det er nogle andre sager, vi slås om i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 114:

Forslag til folketingsbeslutning om et nyt kapitel i udlændingeloven om store flygtningestrømme som følge af krig eller krigslignende tilstande.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) og Anne Baastrup (SF) m.fl.

(Fremsat 18/3 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil allerførst gerne slå fast: Med de gældende regler i den danske udlændingelov yder vi allerede beskyttelse til udlændinge i alle tilfælde, hvor vi er forpligtet til det internationalt.

Derudover findes der et EF-direktiv, som blev vedtaget af Ministerrådet den 20. juli 2001. Det direktiv gælder ikke for os. Vi har ikke haft indflydelse på udformningen af det. Men jeg vil alligevel oplyse, at direktivet finder anvendelse, når Rådet fastslår, at der foreligger en tilstand af massetilstrømning. Det sikrer, at der sker en solidarisk byrdefordeling landene imellem. De lande, som kun oplever en lille indstrømning, kan med andre ord aflaste de lande, som oplever en stor indstrømning.

Hvis der kunne opnås en aftale med EU, som sikrer, at Danmark kan tilslutte sig EU-ordningen med dens principper om solidarisk byrdefordeling, så kan vi tale om det. Men en hjemmelavet permanent national ordning, som er uafhængig af de lande, som omgiver os, går regeringen ikke ind for. Det kan i visse tilfælde gøre Danmark til et forsvarsløst trækplaster for store massetilstrømninger, i andre tilfælde kan det føre til, at Danmark undtager sig sin del af en fælles byrde. Og hvad der er det værste: Vi vil ikke selv have styr på situationen, hvis vi kører vores eget løb med en hjemmelavet ordning.

Så derfor vil jeg sige, at hvis forslagsstillerne som det næstbedste vil gå ind for, at vi tilslutter os den fælles EU-ordning, så er regeringen rede. Vi har jo på mange områder bedt om at deltage i ting, som vi ikke kan være med til at forhandle og beslutte, men på dette felt synes vi, det vil være fornuftigt at vi tilslutter os. Så jeg er lydhør på det punkt.

Men en hjemmelavet ordning uafhængig af den ordning, som landene omkring os har vedtaget, og som snart kommer til at omfatte 24 lande i Europa inklusive alle dem, der omgiver os, undtagen Norge, medmindre også Norge tilslutter sig, hvad jeg ikke ville undre mig over, måske Island også, en sådan hjemmelavet ordning uden for den fælles europæiske ordning vil jeg kraftigt advare imod.

Men først som sidst: Vi er ikke i en tvangssituation. Vi er ikke et land uden regler. Vi har regler i udlændingeloven, som dækker det behov, og som lever op til alle internationale forpligtelser.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg forstår ikke, hvorfor ministeren kalder det en hjemmelavet ordning. Jeg er også imod hjemmelavede ordninger. Jeg er meget ked af, at vi ikke fuldt og helt er medlem af EU på det indre og det retlige område i den her sammenhæng.

Det er så også baggrunden for, at vi netop har skrevet følgende i vores forslag: »Lovgivningen bør formuleres efter de principper, som er gjort gældende i EF-direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001«, altså lige præcis det direktiv, som ministeren henviser til.

Det, vi opfordrer til, er, at vi så at sige implementerer direktivet, selv om vi ikke er forpligtet til det. Så det er ikke nogen hjemmestrikket ordning.

Jeg er helt enig i, at vi ikke skal have vore egne regler her i Danmark. Vi skal ikke have særregler. Det skal ikke være nødvendigt med særlovgivninger. Tværtimod skal vi være en del af det europæiske og solidariske samarbejde på hele området.

Så jeg vil gerne bede ministeren om på et senere tidspunkt eventuelt at uddybe, hvordan han kan komme frem til, at der altså her er tale om en hjemmestrikket ordning. For det er absolut ikke det, vi har tænkt os.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil også godt lige bede ministeren om at moderere sine udtryk. Det virker, som om ministeren oplever, at det er en krig, man løber ind i, fordi der kommer flygtninge til Danmark. At anvende begrebet massetilstrømning om mennesker, der er på flugt, mennesker, der er blevet fordrevet, at sige, at Danmark er forsvarsløst, er da en besynderlig måde at anvende det danske ord på i den situation.

Derfor vil jeg godt bede ministeren om her fra talerstolen at tilkendegive, at det, det drejer sig om, er, at det er mennesker, der er fordrevet, mennesker, der ikke har andre steder at være, og så anvender ministeren en terminologi, der kommer fra krigsområdet, krigspolitikken. Det synes jeg er meget ubehageligt.

Kl. 14.10

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jamen det må jeg jo leve med at fru Anne Baastrup synes. Jeg synes, hun er meget sensibel. I øvrigt står der massetilstrømning to steder i beslutningsforslaget, selv om det kun fylder seks

en halv linje, så hvad er der galt ved det? Og massetilstrømninger kommer altså i tilfælde af krigstilfælde. Det kan jeg nævne mange eksempler på, nemlig bl.a. Kosovo og Jugoslavien. Vi kan faktisk ikke nævne eksempler på andet.

Så mon ikke fru Anne Baastrup skulle være lidt mindre sensibel og lidt mindre selvretfærdig og være lidt langsommere til at anklage andre for at have beskidte tanker. Jeg stod her og nævnte udtrykkeligt to eksempler, hvor jeg synes, det var et problem at have andre regler end EU, nemlig situationen, hvor Danmark ikke er med i et gensidigt forpligtende samarbejde om fordeling af byrden, og hvor vi derfor står med en alt for stor byrde selv. Og så nævnte jeg bl.a. til ære for fru Anne Baastrup også den anden situation, hvor Danmark måske ved at køre sit eget løb fuldstændig unddrager sig at tage sin del af byrden. Så kan det da ikke siges mere afbalanceret.

Så vil jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen – og det var derfor, jeg bad om ordet – at det, som hun nu sagde fra talerstolen, ikke er det, der står i forslaget. Hvis hun mener det, hun sagde fra talerstolen, så skulle forslaget have heddet, at Det Radikale Venstre opfordrer regeringen til at indgå en parallelaftale med EU, således at vi kan blive en del af det fælles system til modtagelse af massetilstrømninger, som EU har vedtaget. Sådant skulle det have lydt, og ikke som det, der står her.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare bede ministeren om at bekræfte, at Danmark i situationer med massetilstrømning fra et krigsområde, hvor folk er forfulgt på grund af krigen og risikerer liv og førlighed osv., er forpligtet til at behandle deres eventuelle ansøgning om asyl efter gældende lovgivning.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg håber ikke, det er sådan, at ministeren er så firkantet, at fordi jeg ikke lige præcis har formuleret beslutningsforslaget på den måde, ministeren synes, det skal formuleres på, så kan regeringen ikke støtte det.

Som jeg hører ministeren, er ministeren interesseret i, at Danmark lever op til sine internationale forpligtelser, selv om vi har et forbehold med hensyn til indre og retlige anliggender. Det har lige præcis været forslagsstillernes ærinde på det her område. Jeg er helt parat til at ændre

overskriften, hvis man kan gøre det f.eks. i forbindelse med udvalgsbehandlingen – fuldstændig parat. Og hvis det betyder, at ministeren og regeringen dermed støtter det forslag, som Det Radikale Venstre og SF har lagt frem, så er jeg selvfølgelig taknemlig.

Det er intentionerne i forslaget, der er det afgørende. Og så vidt jeg kan forstå, er vi altså enige om intentionerne: at vi skal have fælles regler på det her område.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Forslaget har i bemærkningerne som sit erklærede formål at undgå særlove. Det vil jeg godt knytte et par principielle betragtninger til.

Det er jo næsten for let at indlede med at sige, at hvis der er nogen, der ved noget om særlove, så er det De Radikale, der har stået for fremsættelsen af de to særlove, vi har haft i Folketinget i nyere tid, nemlig palæstinenserloven og Tvindloven.

Man henviser til de tidligere særlige love for bosniere og for flygtninge fra Kosovo. Det kan ikke sammenlignes, det var ikke særlove. Det var lovgivning for særlige situationer, for særlige grupper i en særlig situation, der, når de var i den situation, netop blev behandlet ens. Derved adskilte de sig netop fra palæstinenserloven og fra Tvindloven.

I øvrigt er særlove karakteriseret ved, at man som regel her i Folketinget er gået ind og har blandet sig i den udøvende magt og i den dømmende magt. Det var præcis, hvad man gjorde med palæstinenserloven, hvor man blandede sig i den udøvende magt, og i Tvindloven, hvor man blandede sig i den dømmende magts område, og derfor blev den lov erklæret grundlovsstridig. Det er særlove.

Kl. 14.15

Jeg tror ikke på, at man opnår de formål, som forslagsstillerne ønsker, med et særligt kapitel i udlændingeloven. Vi tror ikke på, at det nogen sinde bliver muligt i alle detaljer at kunne lovgive med hensyn til rettigheder for alle de grupper, der kommer her til landet. Det kan jeg i hvert fald tale med om af erfaring vedrørende den første jugoslaverlov.

For vi troede jo, at krigen ville vare kort. Det gjorde den desværre ikke. Derfor opstod der hele tiden nye situationer, hvor vi udvidede de krigsramtes rettigheder i Danmark. Det var ri-

meligt, men det havde ikke været rimeligt at starte med at gøre det.

Nej, jeg tror, at det, som forslagsstillerne ønsker, jo også er at løse de stramninger, som denne regering nu med meget besvær så endelig har fået igennem alene takket være, at den danske befolkning har sammensat et andet flertal i Folketinget. Det er jo derfor, at det nu er lykkedes at få nogle stramninger i udlændingeloven.

Der er tale om individuelt forfulgte, og kriterierne for forfølgelse er nøje opregnet. Andre ting hører slet ikke hjemme i udlændingeloven.

Så kan fru Elsebeth Gerner Nielsen jo påberåbe sig EF-direktiver, lige så meget hun vil. Selvfølgelig om man vil implementere EF-direktiver, så ville vi jo være fuldstændig frit stillet. Vi ville jo aldrig af et EF-direktiv være bundet til, hvordan det lovteknisk skulle fremsættes, og at det skulle være i en udlændingelov, og vi ville aldrig kunne forudse alle detaljer alligevel.

Det skulle da bare mangle, at ikke flygtninge fra det ene land eller fra det andet land skulle have krav på, at vi i hver situation overvejede, hvordan vi skulle indrette os bedst. Selvfølgelig med en byrdefordelingsordning fra EU – og jeg kan fuldkommen tilslutte mig integrationsministerens bemærkninger – ville det jo være nødvendigt med nogle langt mere detaljerede regler i de enkelte lande i de enkelte situationer, og de regler ville jo aldrig blive helt ens.

Uanset hvor meget vi i Venstre ønsker et fælles flygtningebegreb i Europa, vil det være ganske umuligt at gøre reglerne fuldkommen kongruente.

Så jeg vil vove at påstå, at ønsket er en fiktion, som ikke lader sig opfylde. Og jeg kan kun på Venstres vegne sige som integrationsministeren: Vi vil i hvert fald ikke være bundet til evig tid af nogle regler, som skulle gælde alle mulige massetilstrømninger, som vi slet ikke kan forudse.

Stod det til mig, havde vi fået den regel ind i udlændingeloven, som Ninn-Hansen foreslog i 1983, nemlig at udlændingeloven ikke skal gælde massetilstrømninger – det havde været mere rimeligt – og at vi så vurderer hver situation for sig.

Jeg synes ikke, vi gjorde det dårligt med bosnierne, tværtimod. Så jeg synes slet ikke, man kan tale om, at vi har en dårlig erfaring med, at vi formulerede særlige love for særlige situationer, sådan at de, der var i den samme situation, fik den samme behandling.

Jeg ved heller ikke, hvordan fru Gerner Nielsen ville behandle retsstillingen for personer fra de lande, personer, der var fordrevne, som allerede var her, som allerede havde søgt inden massetilstrømningen, dem, der allerede havde opholdstilladelse. Skulle de så tilbage og måske have en ringere behandling end de massefordrevne?

Og hvad er det egentlig for rettigheder, som fru Elsebeth Gerner Nielsen vil have, hvis der pludselig kom 100.000 til Danmark? Hvad er det så, Danmark skulle præstere fra den ene dag til den anden, og hvad skulle det koste? Jeg synes, det er et meget dårligt gennemarbejdet beslutningsforslag, hvor man slet ikke hører noget som helst om, hvad det egentlig skal gå ud på.

Venstre kan altså ikke stemme for forslaget.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Af hensyn til bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech valgte vi i sin tid ikke at tale om særlove, men om nødlove, for den eneste måde, vi kunne få Venstre til at stemme for de såkaldte særlove på, var, ved at vi omdøbte dem til nødlove. Men der er ikke den store forskel på en nødlov og en særlov. Og den definition på en særlov, som fru Birthe Rønn Hornbech lige kom med, står jo for hendes egen regning.

Det her er et forsøg på at sørge for, at vi i den generelle lovgivning kan tage højde for nogle særlige situationer. Det er ud fra en juridisk betragtning yderst fornuftigt, at det er sådan, at vi altså har en lovgivning, som gør, at vi er i stand til at tage højde for situationer, som oven i købet er tilbagevendende, så vi ikke har nødig at gå hen og lave særlovgivninger.

Dertil kommer, at vi altså står med et EF-direktiv, som vi kunne benytte lejligheden til at få implementeret. Og hvis Venstre ikke vil være med til at ændre på udlændingeloven, så kunne jeg godt tænke mig at høre, hvad Venstres forslag til måden at implementere EF-direktivet på så er. F.eks. artikel 18, hvor der står, at der bør indføres regler om adgang til asylproceduren i forbindelse med midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer i overensstemmelse med medlemsstaternes internationale forpligtelser og traktatens bestemmelser. Hvordan skulle vi leve op til den artikel, hvis det ikke var ved at ændre vores udlændingelov?

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Hovedparten af den danske indsats for at hjælpe flygtninge og yde krisehjælp, så krig undgås, foregår oftest i nærområderne. Alligevel er der ofte et vist behov for, at de vestlige lande yder en ekstra hjælp, når krige er opstået, ved at evaluere udvalgte flygtninge fra nærområderne og give dem en midlertidig opholdstilladelse. Det kan f.eks. dreje sig om flygtninge, der er syge, og hvor hjælp i nærområderne ikke er tilstrækkelig.

Det har også i Danmark været almindeligt, at man i disse situationer træder til og yder hjælp. Det er en tradition, vi er stolte af. Før er det i hvert fald sket gennem vedtagelsen af en særlov i Folketinget med bred opbakning, hvor man giver store grupper af flygtninge mulighed for hurtig hjælp i form af beskyttelse. Men brugen af særlove eller nødlove er selvfølgelig altid betænkelig, og det er baggrunden for, at SF og De Radikale i dag foreslår indføjelser af et helt nyt kapitel i udlændingeloven, som skal sikre midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af flygtninge, uden at der skal gå tid med at vedtage særlove og andre foranstaltninger.

Socialdemokraterne er principielt enige med SF og Det Radikale Venstre om det hensigtsmæssige i at finde permanente ordninger for midlertidig beskyttelse af store grupper af flygtninge, der ankommer med kort varsel.

I EU har man jo indset problemet og vedtog allerede med EF-direktivet tilbage den 21. juli 2001 at indføre en permanent ordning for midlertidig beskyttelse, en ordning, som Danmark desværre ikke deltager i på grund af vores forbehold på det indre og det retlige område. Direktivet træder i kraft, hvis EU's Råd fastslår, at der foreligger en tilstand af massetilstrømning af flygtninge til EU's medlemslande. Herefter sikrer direktivet, at der sker en solidarisk byrdefordeling internt mellem EU-landene, at man aflaster hinanden, både hvad angår indkvartering af flygtninge og i forhold til økonomi.

Spørgsmålet er så herefter, om vi i Danmark skal lave vores egen lov på det her område, der ikke sikrer os, at den her solidaritet med de andre lande findes, eller om vi på længere sigt skal arbejde på at få en aftale med EU om at tilslutte os det allerede vedtagne direktiv og dermed komme med i en solidarisk byrdefordeling.

Vi vil gerne opfordre regeringen til det sidste, at man søger at tage nogle kontakter og få lavet en sådan aftale på området med EU. Og vi vil gerne forsikre om, at vi i det tilfælde vil være positive i forbindelse med at finde en løsning og

bakke den op, hvis den skal implementeres i det danske Folketing. Det har jeg nemlig ikke den helt store forventning om, at regeringens støtteparti, Dansk Folkeparti, har tænkt sig at gøre.

I mellemtiden er vi dog ikke overbevist om, at det forslag, der ligger, er af den rigtige karakter, så vi kan ikke støtte forslaget her i dag. Men vi kan til gengæld love, at vi på længere sigt vil arbejde meget aktivt for at få afskaffet det danske forbehold på det retlige område, således at danskerne kan opnå indflydelse på den fælles asyl- og flygtningepolitik, der skabes i disse år blandt EU's øvrige medlemslande, og som Danmark har en klar interesse i at medvirke i.

Søren Krarup (DF):

I foråret 1945 oplevede Danmark en voldsom flygtningestrøm til landet bestående fortrinsvis af kvinder, børn og gamle mænd. Det var tyske flygtninge fra især Østpreussen, som flygtede fra Den Røde Hær, der trængte plyndrende og hærgende ind i Tyskland. Og over Østersøen ankom i titusinder af forhultede og fortvivlede mennesker, som søgte asyl, dvs. tryghed, tag over hovedet, tøj på kroppen og mad i maven.

I sommeren 1945 var antallet af tyske flygtninge nået op på 250.000, dvs. en kvart million. De blev modtaget, også fordi magthaverne i Danmark indtil den 5. maj 1945 var den tyske hær. Men de blev derefter modtaget og behandlet af de danske myndigheder. Og den danske behandling af de tyske flygtninge er et fornemt kapitel i Danmarks nyere historie, helt anderledes end de falske greuelhistorier, som Danmarks Radio i nogle usandfærdige udsendelser søgte at rundsprede i befolkningen. Jeg skal i den forbindelse henvise til Henrik Havreheds doktordisputats om de tyske flygtninge i Danmark 1945-49 fra 1987, hvor realiteterne trækkes op.

Kl. 14.25

Men man kan på baggrund af både dette beslutningsforslag og særlovene vedrørende jugoslavere og kosovoalbaniere stille spørgsmålet:

Hvorfor var denne flygtningestrøm dengang så forholdsvis uproblematisk eller blev behandlet så dygtigt? Svaret hænger efter min mening sammen med det enkle, at man dengang vidste, at en flygtning er en flygtning, dvs. et menneske i nød og livsfare, som skal tilbage til sit eget land, når der er fred i hjemlandet.

De tyske flygtninge dengang skulle ikke integreres. De tyske flygtninge dengang skulle ikke aktiveres og forberedes på at blive indvandrere, men de skulle som flygtninge have tryghed, ind-

til der var fred i hjemlandet. Og når freden var indtrådt, så skulle de hjem, hvad den sidste tyske flygtning kom i februar 1949.

Hvis vi i dag havde haft samme realistiske syn på, hvad det er at være flygtning, som Danmark havde i 1945, så ville mange ulykker i de sidste 20 års danmarkshistorie være undgået. Og så ville et beslutningsforslag som dette have været overflødigt.

For naturligvis tager ethvert anstændigt land imod flygtninge; naturligvis tager Danmark imod forfulgte, fortvivlede mennesker i livsfare og giver dem tryghed, indtil faren er overstået. Naturligvis. For naturligvis ved ethvert anstændigt land også, at flygtninge er flygtninge og skal behandles som sådanne, hvorfor landets egne børn ikke behøver at frygte for deres førstefødselsret ved at modtage flygtninge.

Dette grundlæggende forhold har den seneste menneskealder ødelagt, og især har de partier bidraget til at ødelægge forholdet; som nu fremsætter dette beslutningsforslag. Udlændingeloven af 1983 var en katastrofe, fordi den systematisk og bevidst søgte at gøre flygtninge til indvandrere, og fordi den derved skabte en kun alt for berettiget dansk frygt for en flygtningeindstrømning.

Vi lever som bekendt i en folkevandringsperiode. Vi lever i en periode, hvor den tredje verdens befolkninger i store tal søger til den vestlige verden for at finde bedre levevilkår. At Det Radikale Venstre og SF i denne periode åbnede døren til Danmark på vid gab og skabte en lovgivning, som har bidraget til at gøre danskerne fremmede i deres eget land, er både en historisk katastrofe og en historisk skyld, som for al fremtid vil klæbe til disse partier og deres medsamsvorne fra foråret 1983.

Jo, vi er tilhængere af at tage godt imod en reel flygtningestrøm. Vi er tilhængere af, at Danmark lever op til sine fornemme humanitære traditioner fra før 1983, hvor flygtningeindustrien blev grundlagt. Men vi insisterer på, at en flygtning er flygtning, ikke en indvandrer. Vi insisterer på, at man ikke løber en dansk befolkning over ende ved at narre den til flygtningemodtagelse i kraft af befolkningens gode hjerte for derefter at lade de midlertidige blive permanente og dermed til indvandrere.

Vi har dyb, dyb mistillid til Det Radikale Venstre og SF på dette område, og vi vil under ingen omstændigheder tillade dem at sætte betingelserne igennem dette beslutningsforslag.

Else Theill Sørensen (KF):

Det Konservative Folkeparti er som forslagsstillerne imod særlove. Men der er situationer, som i deres karakter er sådan, at en særlov kan komme på tale. Det var f.eks. tilfældet med jugoslavien og Kosovoloven. Men netop de to love bekræfter, at vi i Danmark er i stand til at håndtere sådan nogle situationer og også i de tilfælde yde beskyttelse til udlændinge, som på grund af krig i deres hjemland kommer hertil i stort antal.

Det Konservative Folkeparti finder ingen grund til at lave den lovgivning, som forslagsstillerne foreslår, om disse ganske særlige tilfælde, og slet ikke som et kapitel i udlændingeloven.

Det er mit indtryk, også sådan lidt efter erindringer, at forslaget er fremsat som en direkte følge af udsigten på det tidspunkt til den krig i Irak, som nu tydeligvis er ved at være overstået og vel at mærke overstået uden at have ført til nogen massetilstrømning af flygtninge eller fordrevne fra Irak. Strømmen kommer måske nærmere til at gå den anden vej. Så vil vi altså ikke brug for den særlov denne gang.

Kl. 14.30

Noget helt andet er så spørgsmålet om en eventuel tilslutning til EU's ordning på området, så man samtidig sikrer en solidarisk fordeling af udlændinge mellem EU-landene. Hvis det kommer på tale, vil vi overveje det positivt, men dette beslutningsforslag kan vi ikke støtte.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er interessant, at fru Else Theill Sørensen er blevet for særlove. Så vidt jeg husker, havde den gamle regering utrolig meget besvær med at overbevise Det Konservative Folkeparti om nødvendigheden af særlovene. Og det nytter ikke at kalde det særlige love, som jeg kunne forestille mig kunne være svaret. Særlige love og særlove – det ligner hinanden utrolig meget.

Så siger fru Else Theill Sørensen: Vi har jo ikke noget problem nu. Vi har ikke fået noget problem med irakerne. Jeg synes, vi har et problem. Vi har 1.000 irakere i Danmark, hvor asylproceduren er sat i stå. Det betyder, at de er her og kun får en nødtørftig beskyttelse, kan man sige. De har ingen rettigheder; de kan ikke indgå i det danske samfund; de har ingen forpligtelser i det danske samfund; de lever simpelt hen på vores nåde. Det synes jeg ikke er betryggende.

Det var netop den store gruppe mennesker, vi godt kunne have gjort noget for ved f.eks. at

lave en særlov. Det har vi ikke foreslået. Vi har foreslået, at vi laver noget, der er generelt, og som vil virke i alle tilfælde, så vi er fri for særlovene eller de særlige love eller nødlovene. Man kan kalde det, hvad man ønsker.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Som punkt et vil jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at jeg ikke mener, at de irakere, der lige nu er i Danmark, har noget som helst med det her at gøre. Jeg kan ikke se, hvordan de kan komme ind under det begreb, som jeg ved nogle har noget imod, men som står i forslaget, nemlig massetilstrømninger. Det er slet ikke det, det handler om.

Med hensyn til deres situation vil jeg tænke på dengang, man havde de gamle grammofonplader, hvor man kunne løfte pickuppen op og sætte den tilbage til en skæring, som man allerede havde hørt. Den skæring har vi hørt for et stykke tid siden. Den synes jeg ikke at vi skal tage igen. Men vi skal gøre, hvad vi kan, for de irakere, der allerede er her, og hvis asylsager er sat i bero.

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Den 28. februar havde vi en behandling af SF's forslag om at give de afviste irakiske asylsøgere en mulighed for at få ret til at opholde sig her i landet. Højrefløjen trådte klart i karakter under den behandling.

Det var helt tydeligt bl.a. med de stramminger, der er sket i udlændingelovgivningen, efter at højrefløjen har fået magten, at man dels fastholdt, at de afviste asylansøgere skulle stå i en hjemsendelsesproces, dels fastholdt, at man ikke ville meddele dem, at de ikke ville blive tvangsudsendt. Ministerens bøjede sig kun så langt, at han ville sige her fra talerstolen, at det ikke lige nu og her var hans agt at tvangsudsende dem.

Det får jo en til at genoverveje hele udlændingelovgivningen i et forsøg på i det mindste at give et modspil til højrefløjen. SF har derfor sammen med Det Radikale Venstre fremsat et forslag om at implementere EF-direktivet om at give en åbning for en ændring af udlændingelovgivningen, således at større flygtningestrømme rent faktisk kan få mulighed for at få midlertidigt ophold her i landet.

Derfor har SF taget dette initiativ sammen med Det Radikale Venstre, og vi håber selvfølgelig – vi kommer eventuelt med et ændringsforslag – at forslaget på baggrund af det ændringsforslag, hvor integrationsministerens forslag til fulde bliver opfyldt, vil blive vedtaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Det mest interessante ved det her forslag er sådan set ikke teksten i forslaget. Det mest interessante efter Enhedslistens opfattelse er sådan set listen over forslagsstillere.

Kl. 14.35

Vi finder selvfølgelig De Radikale. Det er ikke overraskende for os, for det er ikke første gang, at De Radikale har fremlagt en lovgivning, som reelt betyder en udhuling af asylretten. Det har vi kritiseret tidligere, og det gør vi også denne gang. Det virkelig nyskabende er, at vi som den sidste forslagsstiller finder SF.

Under den foregående regering har vi og SF i flere omgange været stærkt kritiske over for SR-regeringens forskellige krumspring for at få indført nødlovgivning. Asylretten har i en årrække været under pres i både Danmark og internationalt.

Vi har fra Enhedslistens side set det som vores opgave at forsvare retten til asyl. Derfor var vi, og dengang altså også SF, ikke tilhængere af at indføre Kosovanødloven, fordi den netop fratog flygtninge retten til at få deres asylsag behandlet.

Det var et synspunkt, som vi ikke stod alene med. FN's flygtningeorganisation skrev direkte dengang, at disse mennesker, som jo netop strømmede over grænserne til nabolandene, og som også i et ganske lille bølgeskulp kom til Danmark, lå inden for flygtningekonventionens beskyttelsesramme.

Dengang var SF's synspunkt, som det kom til udtryk i betænkningsbidraget:

»Når man« – dvs. SR-regeringen – »i stedet for vælger at lave en særlov, kan der kun være den forklaring, at man ønsker at adskille denne gruppe fra andre flygtninge.«

Så skriver SF videre i betænkningens bidraget:

»Et af de mest markante eksempler herpå er, at man fratager disse flygtninge den ret – måske nærmest eneste ret – flygtninge har, nemlig retten til at søge asyl.«

Det var dengang. Nu ser vi så, at De Radikale og SF i stedet vil have vedtaget et helt nyt kapitel i loven, som skal indføre en midlertidighed som princip. Det mener vi er meget uklogt, og vi mener især, det er meget uklogt set i et perspektiv, der består i at forsvare asylretten. Derfor kan vi under ingen omstændigheder støtte forslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KRF):

At indføre et kapitel i udlændingeloven, som sikrer midlertidig beskyttelse i Danmark for personer, der har været udsat for krig eller krigslignende tilstande, i stedet for de lappeløsninger, vi hidtil har været vant til i forhold til Jugoslavien og Kosovo, kan umiddelbart lyde positivt, men er det nødvendigt?

Vi er allerede i dag forpligtet i forhold til internationale konventioner om at yde beskyttelse og give opholdstilladelse til flygtninge, når de står i den situation. Vi påtager os også allerede i dag det ansvar, hvilket også afspejles i udlændingeloven.

Det fremgår ej heller af forslaget, om udlændinges beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning vil forbedre den nuværende lovgivning. Og hvad med hele retstilstanden eller retssikkerheden i forhold til et nyt kapitel i udlændingeloven? Hvordan vil den se ud?

I det hele taget synes jeg, at forslaget er en smule tyndt, og derfor kan vi ikke stemme for det, som det ligger her.

Så vil jeg lige tilføje, at hr. Søren Søndergaard er inde på et område, som også er ekstremt vigtigt, nemlig asylretten. Den står der overhovedet ikke noget om i forslaget.

Kristeligt Folkeparti kan ikke stemme for forslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Der er behov for klare og anstændige regler om de vilkår, betingelser og rettigheder, store flygtningegrupper har, når de banker på Danmarks dør.

For forslagsstillerne er der tre afgørende grunde til at indføre et kapitel i udlændingeloven vedrørende store flygtningestrømme. For det første er særlove en uskik. For det andet bør

vi på trods af vores EU-forbehold bestræbe os på at implementere de direktiver, som de øvrige EU-lande vedtager. Endelig er der god økonomi i at have klare og administrativt lette procedurer for modtagelse af store grupper af fordrevne flygtninge.

Danmark har i dag ingen faste regler om beskyttelse af midlertidigt fordrevne personer. Til gengæld har vi to gange måttet vedtage særlove for at give opholdstilladelse til bosniere og kosovoalbaniere. Begge lovgivninger var en følge af, at flygtningestrømmen fra de krigshærgede områder var så massiv, at myndighederne ikke på nogen måde kunne nå at behandle flygtningene individuelt. Flygtningene stod i Danmark, uden at der var lovhjemmel til at tage imod dem.

Kl. 14.40

Det Radikale Venstre mener, at vi så vidt muligt bør prøve at undgå særlove og i stedet i den generelle lovgivning tage højde for de fleste begivenheder, især når der er tale om tilbagevendende begivenheder. Det bør på forhånd være defineret, hvordan Danmark skal tage imod en pludselig massetilstrømning af flygtninge, hvis eller rettere når flygtninge igen kommer strømrende. Der er behov for, at håndteringen af store flygtningestrømme sker hurtigere og mere smidigt, end det var tilfældet med de mange flygtninge fra f.eks. Kosovo og Bosnien.

I de øvrige EU-lande har man ligeledes ment, at Balkankrigene burde give anledning til ny lovgivning på flygtningeområdet. Derfor vedtog vores europæiske samarbejdspartnere den 20. juli 2001 et direktiv, som indførte fælles minimumsregler for modtagelse af store flygtningegrupper. For os at se er det flot og rigtigt, at Europa står sammen om en fælles og solidarisk flygtningepolitik.

Danmark deltog som bekendt ikke i beslutningen på grund af det danske forbehold, som ministeren også var inde på. Men Danmark bør og kan selvfølgelig ikke opføre sig som en isoleret ø. EU-forbeholdet er uheldigt, også når det gælder flygtningepolitikken. Vi er nødt til at have en flygtningepolitik, som er parallel med de øvrige landes.

Vi kan da godt vente på, at det lykkedes denne eller en efterfølgende regering at få ophævet de forbehold, som størstedelen af Folketingets partier, inklusive de to regeringspartier, gerne vil af med, men hvorfor vente på, at problemet opstår igen, og vi igen skal ud i kluttede, tidskrævende og unødvendige særlove? Hvorfor

ikke være så beredte som muligt på den dag, hvor et flertal i Danmark forhåbentlig beslutter sig for at ophæve forbeholdene?

Da vi i sin tid indførte jugoslaverloven, gav den anledning til voldsom kritik, fordi den betød, at 17.000 bosniere i næsten 2 år sad uvirk-somme hen uden mulighed for at deltage aktivt i det danske samfund, præcis som der i dag sid-der 1.000 irakere i Danmark uden at have noget at give sig til.

Derfor sikrede vi i Kosovoloven vide rammer for både beskæftigelse og uddannelse. EU's mindstekrav er mere vidtgående end den danske beskyttelse af bosnierne, men er nogenlunde på niveau med de vilkår, som flygtningene fra Kosovo fik her i Danmark.

Som i Kosovoloven sikres flygtningen af EF-direktivet ret til bl.a. arbejde og familiesammen-føring. Dermed kan Danmark fortsætte den praksis, der blev skabt med Kosovoloven. Dette beslutningsforslag udgør altså ikke nogen dra-matisk afvigelse fra tidligere dansk lovgivning på området.

Endelig er der god økonomi i at være forud-seende og indføre generelle regler, før vi igen står midt i en krisesituation. Som det nævnes i EF-direktivet, er det et væsentligt problem, at de store flygtningestrømme fører til administrativ overophedning.

Disse betragtninger er helt i tråd med det, Rigsrevisionen har påpeget i sin beretning om sagsbehandlingstiderne på udlændingeområ-det. Ifølge Rigsrevisionens beretning skyldtes den lange sagsbehandlingstid i 2002 bl.a. en stigning i antallet af asylansøgere.

Disse ventetider, som koster flygtningene uro og usikkerhed, koster også den danske stat penge. Havde den gennemsnitlige sagsbehandlings-tid i 2001 været 90 og ikke 199 dage, havde vi ifølge Rigsrevisionens beretning sparet 190 mio. kr. Klare og objektive kriterier i udlændingelov-givningen, også når det gælder flygtningestrøm-me, begrænser de administrative byrder og gi-ver kortere sagsbehandlingstid – til glæde for os alle.

Den eneste grund til ikke at gennemføre dette beslutningsforslag kan være, at man som strud-sen hellere vil stikke hovedet i busken og lade, som om vi ikke har et hul i lovgivningen, i ste-det for i god tid at forsøge at lukke hullet. Det er der ikke meget fornuft i.

Tak for de kommentarer, der er kommet til SF's og Det Radikale Venstres forslag. Jeg er ikke mindst glad for de bemærkninger, ministeren

kom med, for det lyder, efter at vi ligesom har fået udryddet misforståelserne og jeg i det mindste har fået forklaret, at der ikke er tale om et hjemmestrikket forslag, som om regeringen og forslagsstillerne sådan set er enige om, at det, det drejer sig om, er at få implementeret det di-rektiv, som de øvrige EU-lande er enige om. Det håber jeg selvfølgelig også at Socialdemokratiet kan støtte, for som jeg forstår det, er Socialde-mokratiet stadig enig i, at vi skal have ophævet forbeholdene, også på indre og retlige anliggen-der.

Kl. 14.45

Derfor forventer jeg, at også Socialdemokrati-et vil være med til at implementere dette direk-tiv, i og med at vi på den måde bereder os på selv at kunne ophæve forbeholdet på indre ret-lige anliggender. Det må jo være nok så vigtigt, også for et europæisk orienteret parti som So-cialdemokratiet.

Jeg kunne forstå på V's og K's ordførere, at man ikke er til sinds at gennemføre direktivet. Jeg håber, der kan blive en drøftelse mellem re-geringen og regeringspartierne om, hvorvidt det netop ikke er fornuftigt, at vi nu tager tyren ved hornene og får implementeret det pågældende direktiv.

Endelig vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg ikke mener, direktivet indebærer, at der ikke er adgang til at søge asyl. Hvis man ser art. 12 og art. 18, fremgår det tydeligt, at der stadig er muligheder for, at de fordrevne flygtninge kan søge asyl. I art. 12 står der f.eks.:

»Det følger af minimumsstandardernes natur, at medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere betingelser for personer, der får mid-lertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrøm-ning af fordrevne personer.«

Og i art. 18 står der:

»Der bør indføres regler om adgang til asyl-proceduren i forbindelse med midlertidig be-skyttelse af massetilstrømning af fordrevne per-soner i overensstemmelse med medlemsstater-nes internationale forpligtelser og traktatens be-stemmelser.«

Det er altså ikke sådan, at asylproceduren er sat ud af kraft. Tværtimod betyder det, at vi ikke kommer i den situation, at der er tusindvis af mennesker, der må opholde sig i et EU-med-lemsland, uden at der er et lovgrundlag for at modtage dem. Hvis der først kommer så mange mennesker, har man jo ikke mulighed for her og nu at lave den individuelle asylbehandlingspro-cedure, men som jeg lige har redegjort for, er der

stadig adgang til den, i hvert fald hvis man følger direktivet, og det har vi tænkt os at gøre i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt sige til den radikale ordfører, som har den opfattelse, at det er ufravigeligt, at hvis man har denne særlige status, som laves her, har man alle rettigheder til at søge og få behandlet sin asylsag:

For det første synes jeg, at forslaget er ret meningsløst, for det vil ikke hjælpe ret meget. For det andet synes jeg, at man skulle have skrevet det, for det er jo lige præcis det modsatte af, hvad Det Radikale Venstre stod for, da det gjaldt jugoslaverloven og Kosovaloven.

Jeg mener, det er faktisk forkert, når den radikale ordfører siger, at i jugoslaversituationen kom der flygtninge til Danmark, uden at Danmark havde lovgivningsmæssigt grundlag for at tage imod dem. Naturligvis havde vi det. Vi havde den mulighed, at vi kunne behandle deres asylansøgninger, men det, som Det Radikale Venstre gjorde sammen med Socialdemokratiet og højrefløjen, var, at man besluttede, at i 2 år skulle de ikke have lov til at få behandlet deres asylsag, og som om det ikke var nok: Da der var gået 2 år, lagde man 1 år mere på, og man gjorde nøjagtig det samme med Kosovaloven – nøjagtig det samme. Man benyttede lovgivningen til at fratage folk retten til at få behandlet deres asylsag.

Hvis Det Radikale Venstre har ændret holdning til det spørgsmål, er det fint. Men så synes jeg, man skal gøre opmærksom på det og ikke henvise til et generelt direktiv, som rummer rigelig plads til, at man inden for rammerne af det generelle direktiv f.eks. kan lave en jugoslaverlovlignende tilstand, det vil sige, at man udskyder spørgsmålet om behandlingen af asylsagen til et senere tidspunkt. For os er det afgørende, at folk, der søger asyl, skal have deres asylsag behandlet. Om de så får ret til at blive her efterfølgende, afhænger af resultatet af sagsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes ikke, vi har grund til at være stolte af jugoslaverloven. Jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Søndergaard i, at den var en fejltagelse, fordi den betød, at alt for mange mennesker ikke havde nogen som helst rettigheder i næsten 2 år,

mens Kosovoloven var langt bedre, og det, jeg forestiller mig med dette beslutningsforslag, er, at vi i den generelle lovgivning sikrer alle, der tilhører det, man kunne kalde en stor flygtningestrøm, de samme muligheder, som Kosovoloven gav.

Kl. 14.50

Som jeg også allerede har gjort rede for, mener vi, det er vigtigt, at der fortsat er adgang til at få sin asylansøgning behandlet individuelt. Men problemet er, at hvis der kommer mange tusinde flygtninge, asylansøgere, til Danmark på én og samme tid, kan vi simpelt hen ikke nå at gøre det, og det betyder, at de kommer til at sidde uvirksomt hen i måske måneder. Det er den situation, vi ønsker at forebygge ved at indføre generelle regler, som sikrer, at der f.eks. er ret til familiesammenføring, ret til aktivering og ret til at indgå i det danske samfund – altså at man ikke bare skal lukkes inde i en osteklokke, hvor der ikke er noget som helst at beskæftige sig med.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Hr. Søren Søndergaard har en pointe, og det har fru Elsebeth Gerner Nielsen også. Regeringen vil selvfølgelig gerne, på dette felt som på andre, overveje, om vi skal søge om en parallelaftale, som vi til dels uden held har gjort på nogle områder.

Vi håber, at vi snart kommer igennem med en parallelaftale på Eurodac-området, altså det europæiske fingeraftrykssudvekslingssystem. Men det holder hårdt, og der er ikke det samme akutte behov for at tilslutte sig denne ordening. Vi vil gerne overveje spørgsmålet, men jeg kan ikke sige i dag, hvad overvejelserne vil munde ud i, også fordi der skal prioriteres mellem parallelaftaler her og parallelaftaler andre steder, og vi kan absolut ikke være sikre på, at vi kan få den. Det ligger i det danske forbehold, at det er uden for vores egen rækkevidde.

Hvis det ender med en parallelaftale, handler det ikke kun om at implementere og afskrive direktivet i dansk lovgivning. Så handler det om at indgå i et gensidigt, forpligtende samarbejde. Det er dét, der er det afgørende, men i givet fald skal direktivet selvfølgelig bagefter implementeres i dansk lov.

Der har været talt meget om Kosovo, og det er helt klart, at EF-direktivet blev til på foranledning af Kosovosituationen, hvor hundredtusinder af ulykkelige mennesker meget mod deres vilje blev sendt tilfældigt rundt i busser og tog

og fly. Mange af dem er stadig blevet hængende på trods af, at de meget hellere ville have været hjulpet i nærområdet lige på den anden side af grænsen.

Derfor vil jeg bare sige her til afslutning, at måske er der noget, der er endnu vigtigere end at lave særlige love for store massetilstrømninger. Det er måske meget vigtigere at hjælpe langt flere mennesker tæt på det sted, de er flygtet fra, for her kan de nemlig bedre bevare håbet om at komme hjem, bevare kontakten til hjemstavn og deres kultur og bevare presset på de tyranner, som har fordrevet dem. Det er det, som skal drøftes i Thessaloniki på topmødet til sommer, og Danmark er med i nogle meget spændende forberedelser.

På en vis måde er tiden måske ved at løbe fra denne tanke om store massetilstrømninger, der fordeles rundt i de europæiske lande. Lad os i stedet bruge de europæiske muskler på at hjælpe nogle flere dér, hvor de helst vil hjælpes, nemlig lige på den anden side af grænsen, hvis det er muligt. Det var muligt i forbindelse med Kosovo, men fordi vi ikke havde beredskabet, skete det ikke. Nabolandene ville godt have accepteret det.

Til sidst til hr. Søren Krarup, der jo altid holder taler med historisk perspektiv, som derfor altid er værd at lytte til: Jeg er ikke enig i det, der blev sagt om de tyske flygtninge efter Anden Verdenskrig. Jeg boede på mine forældres folkehøjskole, som blev taget af den tyske værnemagt og brugt til hundredvis af tyske flygtninge. Står man på gårdspladsen, kan man se vinduet ind til det kælderrum, hvor de utallige døde børn blev lagt, bl.a. fordi der ikke var tilstrækkelig lægehjælp og heller ikke tilstrækkeligt med udfoldelsesmuligheder.

Jeg kan selvfølgelig ikke huske det, for jeg var kun 1 år gammel. Men gårdskarlen, som var den eneste, der blev tilbage på skolen, har skrevet erindringer om, hvordan der var på Rønshoved Højskole, da den var spækket med hundreder af tyske flygtninge, og det var ikke et forbillede for behandling af flygtninge, vil jeg gerne sige.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg bliver bare nødt til at bede integrationsministeren bekræfte, at langt størstedelen af verdens flygtninge rent faktisk befinder sig i nærområderne, og jeg vil også godt bede integrationsministeren bekræfte, at for det store flertal af de

flygtninge har det desværre ikke betydet noget som helst styrket pres på de diktatorer, der har fordrevet dem, at de befinder sig i nærområdet. Jeg tænker f.eks. på hele Afrika.

For det tredje vil jeg også godt bede integrationsministeren bekræfte, at en af grundene til, at der både i Danmark og andre steder var så stor vilje til at gøre noget ved situationen i Jugoslavien og Kosova, lige præcis var et ønske om at undgå at få store flygtningestrømme til vore lande.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 107:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod våbentransporter.

Af Søren Søndergaard (EL) og Line Barfod (EL). (FremSAT 11/3 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra Enhedslisten pålægger regeringen senest den 1. november 2003 at fremsætte forslag til lov om forbud mod våbentransporter til krigsførende lande og konfliktområder.

Beslutningsforslaget må forstås således, at der ønskes indført en ordning, hvor enhver våbentransport på skibe principielt kræver godkendelse, men således at der kan gives en forhåndsgodkendelse til våbentransport mellem uproblematiske lande. Der skal i bekendtgørel-